

RECENSIE. ‘Wake me up when it’s over’ van Alex Agnew: “Castreren met de rits van een pennenzak” ****

© Tim Tronckoe

Boosheid is niet langer de energie die Alex Agnew (49) aanvuurt, en daar wint iedereen bij. Zijn jongste show is even fors en expliciet als voorheen, maar de nodige zelfrelativering vermijdt een verzuurde man die staat te schreeuwen aan de zijlijn van de geschiedenis. De tips over hoe je het best je hond laat klaarkomen, en daar zelf ook nog een pleziertje uithaalt, krijg je er zomaar bij.

Benjamin Praet

Woensdag 21 september 2022 om 16:21

De zwakken moeten dood. Zeg dat Alex Agnew het heeft gezegd. Net als alles wat ouder is dan vijftien en rondrijdt op een elektrische step. Of mensen die hun zin eindigen met “toch?”, hengelend naar de bevestiging van een doorgaans erg vervelend argument. Kapot, weg ermee, stelt hij. Of, nóg minder mis te verstaan: “Castreer ze met de rits van een oude pennenzak.”

Dan zijn er nog avocado’s, en iedereen die daar hoog mee oploopt. Ook voor hen geldt: zij moeten ervantussen. Daar ziet Agnew bovendien gemiste kansen: de belofte van een doelgerichte grote schoonmaak onder de mensheid, die covid in de begindagen leek in te

houden, werd helaas niet op die manier bewaarheid. De rit was amper tien minuten ver en de Antwerpse Stadsschouwburg had de handen vol aan applaudisseren.

Alex Agnew had het publiek erg gemist, mocht blijken. Die boodschap was het alfa en omega van *Wake me up when it's over*, zijn jongste die dinsdagavond in première ging. Hij vertelde hoe thuiszitten, en dan in het bijzonder de confrontatie met zijn eigen gedachten, slopend was. “Kermis in de hel in mijn eigen hoofd”, noemt hij het. De voorstelling voelt dan ook als een twee uur durende ontlading, met de gastheer op kruissnelheid.

Oude zeur

Aan het begin van de show denk je: “Die herinnering aan lockdowns en corona hoeft niet zo nodig. Daar zijn we intussen een eind voorbij.” Ook een deel van de thema’s die passeren – thema’s die Agnew zich graag eigen maakt: gender, woke, racisme en de (a)politieke context van dat alles – enthousiasmeren op zichzelf beschouwd maar matig. Omdat ze kunnen leiden tot makkelijk scoren, of tot redeneringen waar gaten in te schieten vallen. Maar als de observaties scherp en onderhoudend zijn, doen de onderwerpen er finaal weinig toe. Alex Agnew is geen analist, hij is een comedian. En is hij door de band genomen gevat en grappig? Verdomd ja.

© Tim Tronckoe

Hij zou nochtans makkelijk een oude zeur kunnen worden. Een beetje cynisch, een beetje zurig, op een eiland van waarden en normen die de voeling met vandaag hebben verloren. Om die valkuil danst hij evenwel meesterlijk heen. Doordat hij zijn eigen positie kan relativiseren, en doordat hij erkent dat hij zichzelf mag tegenspreken – wat hij af en toe ook doet. Én, doordat hij ruiterlijk zijn eigen invloed niet overschat: “Ik heb de microfoon, maar ik heb niet

de macht. Ik heb gewoon de ballen. Ook al hangen ze intussen al een pak lager.” Het is een mooie nuance die humor onderscheidt van cynisme.

Slechts bij uitzondering, als onnodig wordt uitgeweid richting Black Lives Matter en kolonialisme, zakt het tempo in. Het is dat schaarse moment – wat langdradig, wat belerend – waarop in de zaal die ene spreekwoordelijke kuch is te horen, vooraleer een gekunsteld bruggetje wordt gemaakt naar – hohoho – seksgrappen. Daar vindt hij opnieuw zijn zesde versnelling.

De weide van Werchter werd het uiteindelijk niet voor Alex Agnew, maar die annulatie droeg hij ridderlijk. In ruil wacht nu een eindeloze stoet volle zalen, en terecht. Links krijgt klappen, rechts krijgt klappen, en misschien is hij wel op zijn best als hij kijkt naar de ergernissen in het straatbeeld of zijn eigen leven uitvergroot, tot een recente vrijpartij met zijn vrouw toe. Daar krijg je overigens een mooie bonus: het beeld van een hond die klaarkomt, vergeet je niet gauw. En dan moest dat arme dier nog aan de kont van z’n baasje gaan likken. Het is het soort platvloersheid dat zó uitgesproken is dat het werkt.

Het woord ‘relevantie’ is als omschrijving van een comedian eigenlijk hoogst irrelevant. Alex Agnew is na meer dan twee decennia nog altijd geestig en dat is wat telt. “Ik hoop gewoon dat mensen naar huis gaan en zeggen: Het was een toffe avond”, besloot hij. Welaan dan, Alex: het was een toffe avond. De hond wacht al kwispelend aan de voordeur.

‘Wake me up when it’s over’, Van: Alex Agnew, tickets en info op www.alexagnew.be

